

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IV CEL NAIV

Néant / Iv Cel Naiv. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-692-0

821.135.1

IV CEL NAIV

NÉANT

Redactor: **Ioana Văcărescu**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

ORAȘUL DE FUM	5
8 OCTOMBRIE	19
16 OCTOMBRIE	25
19 OCTOMBRIE	31
24 OCTOMBRIE	33
ÎNTRE CER ȘI PĂMÂNT	35
13 NOIEMBRIE	51
17 NOIEMBRIE	57
20 NOIEMBRIE	61
29 NOIEMBRIE	71
8 DECEMBRIE	75
20 IANUARIE	79
ORAȘUL DE AUR?	83
10 MARTIE	93
2 APRILIE	97
ZI ȘI NOAPTE	105
25 APRILIE	115
3 MAI	127
ORAȘUL DE SUB ORAȘ	137
10 MAI	153
27 MAI	169

15 Iunie	179
ESEU DESPRE ORBIRE	181
19 Iulie	207
2 August	213
18 August	223
22 August	227
31 August	229
CINA CEA DE TAINĂ	235
8 Septembrie	251
11 Septembrie	253
21 Septembrie	265
22 Septembrie	271
ORAȘUL CONTRA ORAȘULUI	273
21 Octombrie	285
27 Noiembrie	297
JURNALUL LUI IUDA	305
25 Decembrie	313
PREZENTUL E AMAR	323
14 Februarie	333
19 Martie	349
SQUID GAME	351
BACK IN BUSINESS	359
4 Mai	367
20 Iunie	371

23 Iulie	377
ÎNCĂ PUȚIN ȘI INTRĂM ÎN ISTORIE	379
29 Septembrie	383
ORAȘUL TĂCUT	387

ORAȘUL DE FUM

Întotdeauna am avut impresia că ziua de luni poartă un blestem șoptit, o fatalitate care dansează în aer, nevăzută. Lunea e ca un drum care șerpuiește printr-o pădure deasă, fără să știi ce se ascunde după fiecare cotitură. O urăști, dar o accepți. O iei așa cum vine. Rămâi la fel când pleacă. Dar ziua aceasta de luni avea ceva special în felul în care m-a privit, încă de dimineată, prin perdelele trase. În loc să fie o dimineată obosită și prăfuită, de început de octombrie, era o dimineată cu dinți de gheață, parcă răsufla cristale de frig. Soarele orb, rătăcit, lovea clădirile din unghiuri imposibile, creând reflexii ce se evaporau imediat, ca niște minciuni delicate. Bucureștiul părea înțepenit, o butaforie care aștepta să fie ridicată de mașiniști și încărcată în camioane.

Liceul e la câteva minute de casă. N-am mai luat tramvaiul o stație, am pornit-o printre blocuri, călcând în picioare corpul plin de cicatrici al orașului. Știu fiecare graffiti pe care l-a acoperit timpul cu propriul tag, din praf, fiecare bordură lipsă, ca un dinte de lapte căzut, fiecare epavă de mașină abandonată, un alt monument urban. Poveștile Bucureștiului îmi sunt familiare – fac parte din carnea mea, din viața mea.

Blocurile sunt cutiile mele de chibrituri, în care ascund gâze cu chipuri de oameni, mi-i imaginez goi, striviți sub greutatea zidurilor de beton, aripi frânte,

răsucite între timp și spațiu, licurici care scânteiază o clipă, apoi se sting încet, fără zgomot. Luminile lor palide sunt absorbite de pereții murdari, iar respirațiile slabe devin tot mai nevolnice, ca niște ecouri pierdute în aerul greu. Fiecare licărire e o dorință de scăpare, o rugăciune mută către un cer pe care nu-l mai văd. Se contorsionează în spatele ferestrelor mici, ochii li se învârt fără sens, aripile li se lipesc de sticla rece a ferestrelor, visează la un zbor în care nu vor porni niciodată. O știu bine, fiecare geam e o capcană, fiecare ușă duce înapoi la aceleași coridoare, labirinturi fără ieșire. Suntem cu toții prinși în ele, striviți de propria existență, neștiind niciodată dacă mai există și altceva în afara cutiilor de beton în care trăim. Insecte amnezice.

În fiecare zi mă întreb dacă nu cumva pereții se apropie, dacă nu cumva cutiile noastre devin tot mai mici, până când, într-o zi, nu vom mai avea loc nici măcar să respirăm.

Și tot în fiecare zi, îmi place aici. Am o senzație stranie de familiaritate toxică, ca și cum m-aș scufunda zilnic în aceeași baie, cu aceeași apă murdară, care mă îmbrățișează cu o căldură resemnată.

Ironia e că la asta mă gândeam în timp ce evitam cu pas săltat doi rahiți de câine vechi de cel puțin o zi. Poate ar fi trebuit să-i împing de pe trotuar cu piciorul, dar am preferat să sar peste aceste relicve tăcute ale nepăsării. Până la urmă, a doua religie a noastră, a românilor, e nepăsarea.

De-asta îmi și place România: pentru că nu cere nimic de la mine. Ador această libertate tacită, chiar dacă e împachetată în lene, în resemnare, într-o lipsă a perspectivelor. Pot să trăiesc fără presiunea de a face ceva măreț, fără nevoia constantă de a demonstra că merit să fiu aici. Mă scufund în propriile slăbiciuni, în eternele

mele ezitări, fără ca România să-mi ceară să fiu altcineva. E un loc în care mediocritatea devine o formă de supraviețuire, și, într-un fel, mi-e comod așa, mă simt bine. Sunt omul invizibil.

Da, recunosc, Bucureștiul nu e frumos. Dar e al meu. Fiecare colț, oricât de mizerabil, are o poveste. Bucureștiul e locul în care nu mă simt niciodată complet singur în eșecul meu.

M-am simțit mereu acasă printre lucrurile care nu funcționează cum trebuie – liniile trecerii de pietoni, șterse ca o fotocopie care te făcea să te întrebi unde s-a pierdut originalul, tramvaiele torturate să meargă pe șinele vechi, să meargă și atât, gemând metalic la fiecare curbă, ca niște creaturi vechi de secole, oamenii ruginiți și obosiți, care călăresc fără milă carnea mățuită a scaunelor – toate vorbesc aceeași limbă pe care eu o știu, parcă, dintotdeauna.

Cu tălpile curate, am intrat pe poarta grena pe care un elev (sper) scrisese cu vopsea albă: AICI SE ÎNVAȚĂ, NU SE GÂNDEȘTE. Liceul se înălța în fața mea ca un far. Râsetele elevilor, ușile trântite, ecoul pașilor pe coridoarele lungi – toate mă ghidau prin talazurile citadine. Era ceva stabil, mereu acolo, un ritm cunoscut.

Într-un fel, liceul îmi amintea că, în mijlocul tuturor imperfecțiunilor orașului, reușeam să găsesc un soi de ordine, o structură pe care mă puteam baza. Ușile antice, mirosul de hârtie veche și zgomotul familiar cu care își sorbeau cafeaua colegii mei – toate îmi dădeau senzația că eram într-un loc sigur, protejat de haosul de afară. Un loc al meu.

Nu aveam nevoie de altceva. Zilele se oglindeau unele pe altele, dar nu mă deranja. Faptul că nu se schimba mare lucru mă liniștea, mă purta în brațele unei rutine molatice care îmi oferea o direcție falsă,

dar reconfortantă și, mai presus de orice, îmi dădea un sentiment de apartenență, ceva ce rareori mai simțeam dincolo de zidurile liceului.

Dar în ziua aceea... În ziua aceea simțeam că ceva e diferit.

Ceasornicul de pe hol parcă bătea mai tare, haotic, ca un ceas stricat, ticăiturile lui galopau către mine, îmi bubuiau în piept, în cap.

Eram în fața clasei, în timpul celei de-a doua ore, când am avut o senzație stranie, ca o atingere de gheață pe ceafă, ca și cum frigul acelei dimineți reușise să se insinueze pe sub haine, iar acum mi se prelingea pe șira spinării. Un băiat, unul dintre elevii din ultimele bănci, mă privea insistent. În loc de ochi, avea două abisuri care se hrăneau cu lumina din clasă. Să fi vrut să mă provoace sau era doar cumplit de plictisit? Am continuat să le vorbesc despre poezia lui Cărtărescu, despre modul în care se împletesc realitatea și visul în versurile lui, despre fragilitatea universului pe care îl creează și despre cum, în fiecare poem, cititorul este tras într-o lume paralelă, plină de sensuri ascunse și de imagini onirice.

— Uitați-vă, de exemplu, la imaginea fluturelui... La prima vedere, e doar un fluture, dar în lumea lui Cărtărescu devine un simbol al transformării, al trecerii dintr-o stare în alta. E o creatură diafană, dansează între vis și realitate, între lumină și întuneric... Poate fi și un simbol al efemerității, al lucrurilor care sunt frumoase doar pentru o clipă, apoi dispar. Fluturile devine un mesager atât al vieții, cât și al morții.

În timp ce vorbeam, simțeam privirea băiatului din spatele clasei ca pe o pătură rece care mă învăluia. Ochii îi erau inexpresivi, dar parcă fixau ceva aflat dincolo de mine. Am încercat să mă concentrez, să continui explicațiile despre teme recurente în poezia lui Cărtărescu:

singurătatea, căutarea sinelui, întoarcerea la copilărie, dar cuvintele se evaporau în aer, zidurile clasei erau doar niște perdele subțiri care tremurau într-o adiere necunoscută. Sub ochii lui, parcă eram privit dintr-un alt timp, dintr-un viitor pe care nu-l puteam imagina, pe care nu-l puteam înțelege.

M-am apropiat încet de el, încercând să-mi lămuresc acel sentiment ciudat.

— Ai o întrebare, mă gândesc?

M-a privit câteva secunde în tăcere, apoi și-a lăsat ușor capul într-o parte, de parcă studia ceva invizibil din jurul meu.

— De ce vorbiți atâta despre lucruri care... dispar? Vocea lui era un șuierat blând, ca un fum. Sunteți așa de sigur că există un sens în toate astea?

Tonul lui avea ceva provocator, o înțepătură bine ascunsă sub masca unei curiozități de adolescent. Am încercat să-i răspund calm.

— Nu sunt sigur de nimic. Tocmai asta e frumusețea poeziei – îți lasă loc să interpretezi, să cauți un sens propriu în fiecare vers, chiar și acolo unde, poate, nu e nimic. Pentru tine ce înseamnă? În acel gol dintre versuri, ce se naște pentru tine? Ce dorințe se ascund printre rânduri?

— Hmmm, dorințe, a zis el.

S-a lins pe buze o clipă, hipnotizant, ca un șarpe, fără să-și desprindă ochii de ai mei, apoi a zâmbit. Un zâmbet ambiguu, dar în care ghiceam o complicitate pe care nu o înțelegeam pe deplin.

— Vă interesează dorințele mele? a clipit el.

L-am privit lung, simțind gustul ciudat, de fier și praf, al cuvintelor lui. Mușcasem oare, fără să vreau, din fundamentul lumii mele? Am încercat să-mi revin. *Respiră, mi-am spus. E doar un copil care încearcă*

să te provoace, să-ți pună la încercare răbdarea sau să evadeze un pic din plictiseala școlii.

— Ăăă, sigur... că nu. Adică aș vrea să știu dacă e ceva legat de materia pe care o predau, dar în niciun caz n-am dorit să...

— Ați spus „dorințe” și v-ați uitat la mine. A fost martoră toată clasa.

Distingeam în vocea lui o nuanță aparte, o intimitate vagă, de parcă încerca să-mi spună ceva dincolo de cuvinte.

— Poate că suntem cu toții prinși în niște plase nevăzute, împletite din fire de dorințe și frică, dar tocmai de-asta e important să căutăm ieșirile. Ieșirile din labirinturile fără pereți. Poate nu suntem singuri în plasele astea, poate ne atingem, fără să știm, în locuri pe care nu le vedem. Până la urmă, tu decizi cum interpretezi ce ți se întâmplă, am răspuns, încercând să readuc discuția pe un făgaș poetic care avea, poate, să dezamorseze tensiunea stranie dintre noi.

— Ne atingem fără să știm, în locuri pe care nu le vedem...? a repetat el. Interesant.

Și-a lăsat privirea să coboare spre catedră, apoi din nou la mine, fără să pară că așteaptă un răspuns.

Tot restul orei sunetele din jurul meu au părut să vină de undeva din depărtare, ca printr-o ceață deasă. Nu auzeam râsetele, zumzăitul vorbăriei dintre elevi, nu simțeam decât golul. Un gol imens, care se căscase sub picioarele mele și mă trăgea încet, fără să mă pot opune. Îmi era imposibil să le vorbesc copiilor despre poezie, despre orice. I-am pus să citească cu voce tare, în timp ce încercam să-mi reglez respirația ca la cele două-trei cursuri de yoga la care mă târâse Leti cu ea.

La orele următoare, ochii elevilor mă priveau de departe, descompuși în forme geometrice – triunghiuri

ascuțite, cercuri diforme, dungi tremurătoare care păreau că pulsează ușor. Între ei, un singur chip se detașa prin zâmbetul ambiguu, ca o promisiune fără glas. Băiatul din spatele clasei, cu trupul firav și curbat, își strecurase privirea pe sub pielea mea, ca veninul unui șarpe, dizolvând zidul de apărare care mă separa de lumea lor.

Ziua s-a scurs în aerul acela ciudat, rarefiat. Eram acolo, dar o fantomă, suspendat într-un spațiu în care nu mai exista gravitație. Gândurile mele erau stinse, mânjite de funinginea unei presimțiri sumbre: avea să se întâmple ceva teribil.

Nu mai țin minte cum am ajuns în biroul directorului. Se prea poate să fi fost tras de un fir invizibil, condus de o forță străină. Am zis birou. De fapt, o grotă. Un spațiu care fusese cândva plin de lumină, dar în care își croise loc veșnicia. Mă aflam în interiorul unui pendul în care timpul se oprise. Directorul stătea în fața mea, adâncit în scaunul lui masiv, cu figura dură, plină de riduri adânci, un labirint sau poate o hartă pe care timpul o săpase în carnea lui.

Buzele i se mișcau, dar cuvintele ieșeau ca un șirag de bile negre, cădeau unul după altul, izbindu-se de lemnul lucios al biroului.

— Domnule Dorneanu... ăăă... Anghel, trebuie să discutăm serios.

Știam despre cine e vorba. Dar nu știam despre ce e vorba. A bâiguit ceva, cum că m-aș fi apropiat prea mult de un elev, c-aș fi spus ceva care l-a făcut să se simtă „incomod”. Incomod? Cuvântul a trecut prin mine ca un pumnal rece, spintecându-mi realitatea în două. Întregul univers se strângea într-un punct îngust și sufocant din plexul solar. Un val de greață mi-a urcat până în gât.

Totul se întorsese împotriva mea, fiecare detaliu din scena aceea banală devenise acum un câmp minat,

fiecare pas risca să declanșeze o explozie. Pentru mine, cuvintele lui parcă nici nu mai aveau sens, dar înțelegeam că în mintea altora erau ca niște corzi care puteau fi întinse până cedau. Mintea mea analiza frenetic fiecare moment, fiecare cuvânt, într-un interogatoriu tăcut, un proces în care eu eram și judecătorul, și inculpatul. Tot ce păruse inofensiv atunci devenise între timp o capcană în care mă afundam, începeam să mă îndoiesc și de propriile intenții.

Oare chiar m-am apropiat prea mult? Oare chiar am zis ceva greșit?

Stomacul mi se zvârcolea sălbatic. Am înghițit în sec și am încercat să mă adun. De acum înainte, fiecare gest îmi putea fi răstălmăcit, fiecare privire aruncată și fiecare cuvânt rostit puteau să adâncească mai mult prăpastia în care simțeam că încep să alunec. Secundele mă târau după ele, neînduplecate. Timpul, animal rănit, iar eu în colții lui de cremene.

— M-au sunat părinții băiatului. Tatăl e în politică, e delicată situația.

Am deschis gura să spun ceva. Ceva inteligent. Ceva care să desfacă nodul situației ăsteia, ceva care să pună capăt confuziei și să clarifice totul. Dar cuvintele mi s-au blocat în gât. Nimic nu părea suficient, nimic nu părea potrivit. Orice aș fi spus, deja îmi simțeam vocea subțire, neputincioasă, ca un ecou pe care nu-l mai auzea nimeni cu adevărat.

— Nu am făcut nimic, am reușit să articulez, privind-mi mâinile care se frecau una de alta, degetele alunecau mecanic, încercând să șteargă ceva invizibil, dar persistent, de pe pielea mea.

— Au depus plângere.

— E o farsă, am spus încet, cu vocea unui om care își acceptă sfârșitul. Știi la fel de bine ca mine. Cineva vrea să-mi ia orele.

Mă scufundam în mâlul suspiciunii. Mă mânjeam pe mâini cu jeul uleios al conspirației.

Directorul și-a trecut mâna prin părul grizonant și s-a lăsat pe spate.

— Anghel, nu fi ridicol! Ne știm de ceva vreme. Chiar crezi că eu aș permite așa ceva?

— Tocmai, ne știm. E absurd. *Tu* crezi că aș face așa ceva?

— Îmi pare rău, dar nu pot interveni cu nimic. Presiunea e prea mare. M-au sunat de la inspectorat. N-am chef de televiziuni la poarta liceului.

Liniștea era grea, mă trezisem închis într-o clepsidră prin care curgeau bolovani în loc de nisip.

— Va trebui să iei o pauză. E tot ce pot să fac pentru tine acum. Eu zic că e... temporar.

Pauză. Cuvântul s-a prăbușit peste mine ca un munte de cenușă.

Am ajuns acasă târziu, cu un fier de călcat agățat de inimă. Încercam să mă mențin la suprafață, dar greutatea mă trăgea în jos din ce în ce mai tare, fiecare zvâcnire a inimii era un efort suplimentar, o luptă nevăzută. Tăcerea din jur devenise apăsătoare, o cămașă de forță imposibil de dat jos.

Letiția m-a ascultat calmă. S-a apropiat încet de mine și m-a îmbrățișat fără ezitare, strângându-mă tare, de parcă voia să mă țină în loc, să mă ancoreze în realitate. M-am scurs din brațele ei pe marginea patului, incapabil să fac altceva decât să respir și să mă gândesc la acel fier nevăzut care îmi atârna în piept. I-am povestit tot.

— O să fie bine, a spus ea într-un final.

Dar vocea ei nu avea siguranța pe care o căutam. Era mai mult o încercare, un refugiu șubred, improvizat din cuvinte.

Și totuși, în ochi i-a apărut o lucire hotărâtă. Nu renunțase încă.

— Nu poți să lași lucrurile așa. Trebuie să lupți! O să vorbești cu directorul, să ceri o audiere oficială.

— Totul e deja aranjat. Vor să scape de mine, să-mi ia orele. Știi prea bine povestea.

Letiția a oftat scurt, dar nu s-a lăsat. Uneori era încăpățânată ca o mangustă înfometată, știam asta.

— Poate îl contactezi pe tatăl băiatului, dacă e în politică. Poate ajungem altfel la el.

Altfel. Adică să le fac ce mi-au făcut ei. Am oftat și mi-am trecut mâna prin păr. Mă simțeam epuizat. Era greu să mai gădesc energia să lupt. Totul părea deja decis, iar eu mă simțeam îngropat într-o mocirlă invizibilă.

— E important să nu cedezi, *my angel*.

— Nu-mi mai spune așa, știi că nu-mi place.

— Dar ești îngerul meu. Chiar ești! Nu se poate să cedezi. Sunt șase milioane de români ca tine, care au renunțat. Încă puțin și sunt mai mulți în afara țării decât aici. Nu-i putem lăsa să câștige.

Așa era. Ca de obicei, Letiția avea dreptate. Ce nu știa ea era că ei câștigaseră deja în mintea mea. Nici eu nu știam.

— Mai e și chestia aia cu volumul de versuri. Dacă se află, sunt terminat.

— Sunt niște versuri. E artă! Om fi în România, dar nu-i chiar Evul Mediu. Din ce știu, nu mai sunt arse pe rug vrăjitoarele.

Cu toate astea, simțeam cum focul îmi încinge tălpile.

— Vorbește cu colegii tăi. Adună mărturii, cere-le sprijinul. Trebuie să se poată face ceva. Uite, angajăm un avocat, să ne spună ce variante avem. Dar să te lași călcat în picioare? Nu, asta nu pot permite.

Și nu a permis. Nici eu nu am permis. Dar s-a întâmplat.

O lună mai târziu, într-o seară, m-am oprit în stația de tramvai fără să gândesc. Cine știe cum, în minte mi-au apărut niște imagini, frânturi dintr-un vis pe care îl avusesem cu o noapte înainte. Cancelaria... mâinile mele... profesori care alergau îngroziți... fum gros pe culoare... cataloage arzând, pagini de hârtie dansând ca niște molii de foc. Îmi aminteam totul acum. Retrăiam panica intensă care îmi pulsa prin vene — în vis. Îmi priveam degetele pătate de funingine și nu înțelegeam ce caută bricheta în palma mea. În jurul meu, copiii alergau răcnind, dar în loc să se îndrepte spre ieșire, dispăreau unul câte unul în spatele ușilor de clasă. I-am urmat mecanic pe câțiva dintre ei și am ajuns în fața laboratorului de chimie. Am apăsat clanța și am intrat. În loc să fi ajuns în clasă, mă aflam într-o cameră mică, mobilată modest, pe stil vechi. În mijloc, un pat cu tăblie maronie lucioasă. Dormitorul lui taică-meu. Întins pe spate, părând că doarme, mă aștepta chiar el.

— Ai venit, a spus fără să miște buzele.

Apoi a întins mâna către mine, așteptând ceva. I-am strecurat în palmă bricheta.

Patul s-a ridicat încet, cu tot cu tata, de parcă îl trăgea în sus un fir invizibil, plutind la un metru deasupra podelei. Camera a început să se micșoreze, pereții se strângeau în jurul nostru, până când tavanul a devenit un cer de sticlă crăpată, iar niște păianjeni uriași, cu picioare subțiri de sârmă, au început să se strecoare prin

crăpături. Cline-clinc-clinc-clinc, păseau pe sticlă, apropiindu-se de tata.

— Domnu'! Urcați sau ce faceți?

Trezirea brutală din reverie a spulberat amintirea visului. Cline-clinc-clinc-clinc, tramvaiul a pornit din stație, aceeași creatură obosită, care își târa trupul pe făgașele din metal ferfenițit ca tunica unui soldat bătrân. Nu mai conta direcția. Nu mai conta destinația. Odată scăpat de povara coșmarului, pe care o dusesem subconștient cu mine toată ziua, mă simțeam mult mai în siguranță. Ghemuit în burta tramvaiului, cline-clinc-clinc-clinc, zgomotul metalic al roților pe șine părea să fie singurul sunet autentic din lume. Urcasem în tramvaiul în care timpul nu avea nicio putere. Nici Bucureștiul. Nici directorul liceului. Era un loc al tranziției, un loc unde totul putea fi.

Priveam pe fereastră și vedeam un oraș care nu mai era real. Bucureștiul meu, acela pe care-l știam de peste douăzeci de ani, dispăruse. În locul lui era un spațiu nedeslușit, fără formă clară. Silueta unui oraș, desenată pe o hârtie veche și lăsată prea mult timp la soare. Tramvaiul trecea prin el, dar nu-l atingea. Era ca și cum alunecam printr-o pânză de păianjen care îmi permitea să mă mișc fără să mă atingă.

Îmi simțeam capul ușor, mintea mea se scutura de ceața densă a ultimelor săptămâni, iar trupul mi se ridica de la podea, într-o imponderabilitate stranie. Nu mai simțeam greutatea fierului de călcat agățat de inimă, picioarele nu mai erau împotmolite în adâncurile acestui oraș, ale acestei țări.

Un cui mi se înfigea încet în tâmplă. Revelația. Eram captivi. Tot ce făcuserăm până acum, toate micile noastre lupte, toate compromisurile, toată rutina – nu erau decât un teatru grotesc, o farsă. Orașul ne ținea

prizonieri, dar și noi îl țineam pe el ostatic. Eram legați unii de alții, ca niște condamnați la o eternă întoarcere, reluând aceeași piesă din care nu scăpa nimeni niciodată.

Tot ce încercam să păstrez, tot ce voiam să salvez era deja pierdut. Eram prins într-o capcană. Singura soluție era să plec. Trebuia să fug de moartea asta lentă în care mă scufundam, *ne* scufundam tot mai mult cu fiecare zi.

M-am întors acasă. Nu era încă miezul nopții, dar Leti dormea. Am trezit-o și i-am spus:

— Paris. Hai să mergem la Paris.

Nu era o decizie. Era un destin.